

den kan føle Samvittighedsnag lige overfor en talrig Klasse af Embedsmænd, der i Tro paa Regjeringens kraftige Styrelse har gjort Gjæld i Genhold til dens Løfter, men det er ikke vor Sag at betale Regjeringens Kautionsforpligtelser, og derfor kan jeg kun udtale min Sympathi med det ærede Medlem i det Punkt, at det gjør mig ondt for dem, der lide under Regjeringens Mangel paa Gvne til at indfri de Forhaabninger, den har vakt; men det er ikke Folkethingets Sag at bøde paa de Mangler, der afstedkommes af en mer eller mindre helbig Administration og Politik. Jeg har altid betragtet Konfliktten som Noget, Regjeringen — for at bruge et Ord, der kunde passe for Regjeringen — har skaffet sig for sin egen Tilfredsstillelse. Jeg kan ikke forstaa, at Regjeringen har havt anden Grund end den, at den syntes, at det var godt saa, og at den satte en Vre i at have visse Spørgsmaal paa Finantsloven, som den ikke kunde løse, medens den kunde løse alle andre Spørgsmaal. Men jeg kan ikke se, hvilke andre Spørgsmaal Regjeringen har løst. Hvis Regjeringen var i det helbige Tilfælde at have en hel Del Spørgsmaal, som den havde Magt til at løse, saa kunde det maaste for en Forandrings Skyld være ganske morsomt, om der var Spørgsmaal, den ikke kunde løse. Men da Regjeringen ikke kan løse Nogetsomhelst paa alle andre Omraader, er det uheldigt, at den paa det eneste Omraade, hvor det gik ret godt, nemlig Finantsloven, laver sig 4 smaa Spørgsmaal, som den ikke kan løse. Det betragter jeg inidlertid som Regjeringens private Fornøielse; vi kunne kun undre os over, at Regjeringen har villet gjenoptage dem, da den sidste Gang slet ingen Udsigt havde til at faae Konfliktten løst og, saavidt jeg kan se, ikke har mere Udsigt til at komme ud af Konfliktten denne Gang end for nogle Maanedere siden. Forresten skal jeg udtale min Forundring over, at Regjeringen kan finde nogen Fornøielse i disse Konfliktspunkter, og saa forresten afholde mig fra at omtale dem nærmere, da jeg ikke kan tillægge dem den Betydning, som Regjeringen. Jeg tror, det er Ting, som bør behandles med Værdighed, og at man ikke gjør vel i at lade Regjeringen faae altfor stor Fornøielse af den Svoolstik, den har tændt ved denne Leilighed, men lade den selv slukke sin Svoolstik.

Carstensen: Jeg skal ikke trække det høie Thing ret længe, da jeg ikke skal komme ind paa de almindelige Betragtninger, som den ærede firdste Laler kom ind paa. Jeg vil kun ganske kort anmode det høie Thing om at tage under visse Overveielse og anbefale til det Regjeringens Forslag i Anledning af Docent Fjords Meieriforsøg, som ere foretagne ovre i den Egn, jeg repræsenterer. Jeg vil saameget heller gjøre det, som jeg har været Bidne til, med hvor stor Thærdighed og Akkuratse Docent Fjord har

arbeidet, og hvorledes han har dokumenteret, at man ad disse Forsøgsveie vil komme til at opnaa Resultater, som have stor Betydning for Meierifaget i sin Helhed her i Landet, ikke alene ved, at han har dokumenteret, at man kan ad disse Forsøgsveie komme til en Erkjendelse af, hvorvidt man skal behandle Produktionen af Kvæg paa den ene eller den anden Maade, men ogsaa derved, at han er kommen til det Resultat, at man skal til at forandre de Kvægstammer, som nu for Tiden have været ansete for at være de bedste her i Landet, men som ved disse Forsøgsudfald vise sig muligvis slet ikke at kunne bruges til Meierier — og det er af saa meget større Betydning, som den Kvægstamme, der har vist sig at være den daarlige, netop er den saa meget bekendte og berømte jydsk Kvægrace. Disse Forsøg ville ikke kunne fortsættes i det Store, uden at der oprettes et Laboratorium, hvor Resultaterne kunne udregnes, og jeg ved ikke Alt det, som følger med slige Forsøg. For Tiden have vi inidlertid ikke faaade Anstalter her i Landet, hvor Forsøg kunne beregnes i saa stor Maalestok, som der gjøres Fordring paa fra Forsøgsstationernes Side, og jeg skal derfor meget anbefale det kommende Udvalg, om det ikke vil indstille til Billigelse af det høie Thing, at Regjeringens Forslag om 120,000 Kr. til dette Laboratorium maa blive bevilget. — Et andet Punkt, som jeg skal tillade mig at henlede de Herrer's Opmærksomhed paa, er Redningsvæsenet. Der er fra den høie Regjering fremsat Forslag til en høiere Godtgørelse til det Mandskab, som betjener vort Redningsvæsen. Det er vist Noget, som Alle kunne blive enige om, at det Mandskab, som er ansat ved vort Redningsvæsen, hidtil kun har faaet en kummerlig Løn for de Farer, som det udsætter sig for, hver Gang det maa gaa ud med Redningsbaaden og forsøge at hjerpe Medmennesker, som ere i Gvansøb. Det er jo ofte Tilfældet, at der ogsaa sker Ulykker for Redningsmandskabet, saa at man med Sandhed kan sige, at Mandskabet gaar for Vren og ikke for Lønne, og det troer jeg ikke er Ret. Det hedder sig nok i Regjeringens Motiver, at man ikke vel kan sige, at man skal betale andre Mennesker for at redde deres Medmennesker, men jeg tror, at man til en vis Grad kan sige, at man ikke kan forlange, at det ene Menneske skal offre sig for det andet Menneske blot af Hensyn til den Pligtfølelse, han har som Menneske, men naar man stiller Fordringer om, at de skulle gaa ud og offre sig, maa man ogsaa give dem saameget, at det med Sandhed kan siges, at de have nogenlunde Ækivalent i økonomisk eller pekuniær Henseende, fordi de sætte deres Liv i Fare, og jeg skal derfor ogsaa her bede Finantsudvalget om at ville foranledige, at der ikke alene bliver bevilget eller gjort Forslag til Bevilling af det, som den høie Indvigningsminister var forlangt, men ogsaa af lidt Mere, og da navn-